

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci navrhovatelů: **a) D. S., b) L. S.**, zastoupeni advokátem Mgr. Ludvíkem Novotným, se sídlem Václavské náměstí 76, Letohrad, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, za účasti: **Ing. F. Č.**, o návrhu na zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 4. 5. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-50/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření odpůrce ze dne 17. 5. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-51/MIN/KAN, a mimořádného opatření odpůrce ze dne 31. 5. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-52/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **se odmítá.**
- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelům na náhradě nákladů řízení částku 12 730 Kč k rukám jejich zástupce Mgr. Ludvíka Novotného do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Navrhovatelům **se vrací** soudní poplatek v celkové výši 10 000 Kč. Tato částka jim bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejich zástupce Mgr. Ludvíka Novotného do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Navrhovatelé se návrhem ze dne 27. 5. 2021 domáhali zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 4. 5. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-50/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření odpůrce ze dne 17. 5. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-51/MIN/KAN. Pro případ, že by odpůrce v průběhu řízení napadené mimořádné opatření zrušil, soudu alternativně navrhli, aby deklaroval, že napadené opatření bylo v rozporu se zákonem.

[2] Toto opatření odpůrce vydal na základě § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), k ochraně

obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19. S účinností ode dne 10. 5. 2021 jím až na stanovené výjimky zakázal na vymezených místech pohyb a pobyt všech osob bez prostředků ochrany dýchacích cest, kterými jsou respirátor nebo obdobný prostředek splňující blíže vymezené požadavky, a uložil zaměstnavatelům povinnost vybavit jimi své zaměstnance.

[3] Odpůrce toto mimořádné opatření v průběhu řízení změnil mimořádným opatřením ze dne 31. 5. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-52/MIN/KAN, a následně jej s účinností ode dne 8. 6. 2021 zrušil mimořádným opatřením ze dne 7. 6. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-53/MIN/KAN.

II. Obsah a doplnění návrhu, vyjádření osoby zúčastněné na řízení a vyjádření odpůrce

[4] Navrhovatel a) uvedl, že je žákem 5. ročníku základní školy a že mu napadené mimořádné opatření ukládá, aby měl po celou dobu pobytu ve škole zakryté dýchací cesty. To je pro něj značně zatěžující a nepohodlné. Po celém školním dni se zakrytými dýchacími cestami se cítí velmi vyčerpaný, často jej bolí hlava a v důsledku nedostatečného přísunu kyslíku se hůře soustředí.

[5] Navrhovatelka b) je matkou navrhovatele a) a zprostředkovaně na ni dopadá vše, co dopadá na navrhovatele a) [nepohoda navrhovatele a) se projevuje v chování k sourozencům a rodičům a ústí do obav a deprivací, jež je navrhovatelka a) následně nucena řešit]. Je rovněž osobou samostatně výdělečně činnou (OSVČ), podniká v oboru poskytování kosmetických služeb, provozování solárií, poskytování masérských, rekondičních a regeneračních služeb a provozuje e-shop určený pro podnikatele. V důsledku povinností stanovených napadeným opatřením se jí hůře navazuje kontakt se zákazníky a po několikahodinovém pobytu v práci s respirátorem je mnohem unavenější a hůře koncentrovaná.

[6] Oba navrhovatelé se napadeným opatřením cítí dotčeni i v běžném životě, neboť si musí zakrývat dýchací cesty i v situacích, kdy to podle nich nedává smysl, mají snížený přísun kyslíku, je ztížena jejich neverbální komunikace, hrozí jim zdravotní rizika spojená s dlouhodobým nošením roušek a respirátorů a jsou navíc nuceni pořizovat si stanovené ochranné prostředky dýchacích cest na vlastní náklady.

[7] Nezákonnost napadeného opatření spatřují předně v jeho nedostatečném odůvodnění. Mají za to, že povrchní zmínky o aktuální epidemiologické situaci nelze považovat za analýzu ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při onemocnění COVID-19 (dále jen „pandemický zákon“). Poukazují rovněž na to, že odpůrce v napadeném opatření nepopsal konkrétní míru rizika, která je s regulovanými oblastmi nebo činnostmi spojena, nezohlednil míru rizika dalšího šíření onemocnění COVID-19 v situaci 12% proočkování a několikamilionové promítenosti české populace a neodůvodnil, proč lze napadené mimořádné opatření považovat za přiměřené.

[8] Navrhovatelé dále poukazují na to, že odpůrce nevedl ve věci spis, respektive že spis obsahuje pouze vydaná mimořádná opatření. Správní spis by přitom podle nich měl

pokračování

obsahovat také odborné a jiné podklady, z nichž odpůrce při přípravě mimořádného opatření vycházel a záznamy o schválení opatření vládou.

[9] Namítají také, že vláda schvaluje mimořádná opatření bez odůvodnění, ačkoli z pandemického zákona i judikatury vyplývá, že odůvodnění je jejich velmi důležitou součástí. Navrhovatelé mají přitom za to, že schválení opatření vládou není pouhou formalitou, ale je pojistkou proti libovůli odpůrce. Poukazují dále na to, že mimořádná opatření lze vydat pouze na nezbytně nutnou dobu, avšak napadené opatření dobu, na kterou je vydáváno, neurčuje. Jednotlivá opatření jsou sice velmi často měněna či nahrazována novými opatřeními, ale obsah stanovených povinností se příliš nemění. Ač jsou tedy jednotlivá opatření vydávána na velmi krátkou dobu, fakticky se může jednat o mnoho měsíců či dokonce let. Nemůže-li tedy odpůrce postavit na jisto, že onemocnění COVID-19 bude vymýceno během několika týdnů či měsíců, musí podle navrhovatelů dbát na možné dlouhodobé následky plynoucí z jednotlivých opatření (např. přesun z reálného života do toho virtuálního, nedůvěra mezi lidmi, vnímání ostatních jako hrozby, atd.).

[10] Navrhovatelé poukazují rovněž na zdravotní rizika napadeného opatření, vyjadřují obavu, zda jsou děti vůbec schopny manipulovat s rouškou tak, aby její nošení bylo efektivní, obávají se, zda je náležitě zohledněn nejlepší zájem dítěte, zájem na ochraně životního prostředí a zajištění bezproblémový přístup k prezenčnímu vzdělávání. Napadené opatření považují za diskriminační a neproporcionální.

[11] V souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 7 Ao 6/2021-112 konstatují, že odpůrce výtky Nejvyššího správního soudu v napadeném opatření nijak nezohlednil. Namítají rovněž, že odpůrce napadeným opatřením překročil svoji pravomoc, pokud napadené opatření dopadá na celou společnost. Nesouhlasí s tím, že na věc dopadá § 69 odst. 1 písm. i) s podpůrným užitím § 69 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“).

[12] Domnívají se také, že jejich návrh by neměl soud odmítnout, pokud předtím na návrh jiného navrhovatele napadené opatření zruší nebo prohlásí za nezákonné, neboť takový postup je v rozporu s § 13 odst. 4 pandemického zákona, který soudu výslovně umožňuje pokračovat v řízení, pozbylo-li mimořádné opatření platnosti v průběhu řízení o jeho zrušení. Dřívější rozhodnutí soudu tedy není neodstranitelným nedostatkem řízení (důvody pozbytí platnosti pandemický zákon nerozlišuje) a odmítnutí návrhu by tak podle navrhovatelů bylo odepřením spravedlnosti. Navrhovatelé rovněž nemohou ovlivnit, v jakém pořadí soud o jednotlivých návrzích rozhodne, přičemž odmítnutí návrhu jen z uvedeného důvodu má dopad do jejich práva na náhradu nákladů řízení.

[13] K výzvě soudu uplatnila svá práva také osoba zúčastněná na řízení. Napadené opatření považuje za disproportcionální, neboť to nijak nezohledňuje prokázanou imunitu. Nepřezkoumatelně také podle ní ukládá povinnost nosit ve vymezených prostorách respirátory (důvody odpůrce pro tento typ ochrany považuje osoba zúčastněná na řízení za nepravdivé) a pomíjí potíže specifické skupiny osob mající dechové obtíže (např. astma). Osoba zúčastněná na řízení má chronickou rýmu a používání respirátorů zvyšuje její

problémy s dechem. Poukazuje rovněž na to, že odpůrce i nadále přes výtky soudů v napadeném opatření odkazuje na cizojazyčné zdroje, a rozporuje závažnost situace. Domnívá se také, že odpůrce nemůže nijak ověřit, zda nošený ochranný prostředek splňuje stanovené parametry a stanovená povinnost je tak nevymahatelná.

[14] Odpůrce ve svém vyjádření poukázal na základní principy přezkumu opatření obecné povahy. Situaci týkající se onemocnění COVID-19 je podle jeho názoru třeba posuzovat komplexně s vědomím, že odborné poznatky o tomto onemocnění se dynamicky vyvíjí. Odpůrce proto všechna opatření zásadně činí na základě všech dostupných (i když omezených) znalostí, které jsou o viru známy v rozhodné době, přičemž si je vědom toho, že tyto znalosti nejsou dostatečné a přesné, avšak není možné čekat na to, až bude prokázáno a jednoznačně doloženo, zda je jedno zvažované opatření lepší než jiné. Odpůrce při přijímání opatření sice preferuje ochranu života a zdraví osob, současně však rovněž usiluje o to, aby co nejméně omezil chod společnosti. Při nejasnostech o šíření koronaviru se proto nespolehlá na to, že nastane ta optimističtější varianta. Princip proporcionality tedy při přijímání mimořádných opatření provádí tak, že zhodnotí současný stav šíření tohoto onemocnění a na základě dostupných údajů odhadne riziko dalšího šíření. V závislosti na tom pak identifikuje různá opatření schopná zpomalit či zmírnit šíření koronaviru a zvolí ta, která v nejvyšší míře zpomalují toto šíření a zároveň co nejmenším způsobem dopadají na obyvatelstvo.

[15] Odpůrce dále poukázal na to, že námitku absence jeho pravomoci k vydání napadeného opatření shledaly soudy opakovaně nedůvodnou, neboť povinnost nosit ve vymezených prostorech ochranné prostředky dýchacích cest je plně v souladu se smyslem a účelem ustanovení § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Má rovněž za to, že napadené opatření splňuje požadavky na odůvodnění stanovené v § 3 odst. 2 pandemického zákona a že z tohoto zákona nevyplývá povinnost uvést v opatření konkrétní dobu jeho účinnosti. Dále poznamenal, že situace ohledně onemocnění COVID-19 a jeho mutací je nestabilní, a proto nelze hovořit o dlouhodobých cílech. Nesouhlasí s tím, že by opatření bylo diskriminační – imunita nevylučuje přenos onemocnění na další osoby. Výjimka pro imunní či očkované osoby by způsobila komplikace a konflikty ve společnosti, neboť by bylo obtížné ostatním vysvětlit, že daný člověk onemocnění COVID-19 prodělal nebo je proti němu očkovaný.

[16] Napadené opatření podle odpůrce neznamena ani zásah do práva dětí na vzdělání, neboť povinnost nosit roušky či respirátory toto právo nepopírá. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu rovněž uvedl, že opatření nezasahuje ani do nejlepšího zájmu dítěte. Pokud jde o nošení roušek, to ani podle názoru Světové zdravotnické organizace (WHO) nezpůsobuje nedostatek kyslíku a ani jinou klinicky relevantní fyziologickou zátěž pro organismus. Odpůrce si je vědom existence protichůdných odborných názorů na nošení těchto ochranných prostředků. Nelze však jednoznačně určit, který z nich je správný a takové posouzení není podle odpůrce ani úkolem soudu. Odpůrce má za to, že případná rizika spojená s nošením prostředků ochrany dýchacích cest jsou neporovnatelně nižší než rizika spojená s nekontrolovatelně se šířící epidemií. V rámci principu předběžné opatrnosti a v zájmu větší ochrany životů a zdraví občanů se proto přiklonil k těm studiím a doporučením významných odborných organizací, které tvrdí, že nošení roušek má pozitivní vliv na prevenci přenosu koronaviru.

pokračování

Napadené opatření tedy považuje za vhodné, potřebné a přiměřené, neboť v době jeho účinnosti neexistovalo mírnější opatření, které by bylo schopné dosáhnout stanoveného cíle.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud je k přezkumu napadeného mimořádného opatření povolán na základě § 13 pandemického zákona ve spojení s § 101a a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Předně lze konstatovat, že návrh byl podán včas a že k jeho podání v rozsahu povinností a výjimek stanovených v čl. I. bodech 1 až 3 napadeného opatření byli oba navrhovatelé aktivně procesně legitimováni. O splnění této podmínky neměl soud pochyb, neboť napadené mimořádné opatření v době své účinnosti se stanovenými výjimkami mj. zakazovalo pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest v podstatě všem osobám starším dvou let pohybujícím se na území státu mimo své bydliště či ubytování. Dotýkalo se tak výkonu všech běžných činností realizovaných mimo bydliště a bezprostředně tak ovlivňovalo uplatňování práv a svobod všech adresátů včetně navrhovatelů, kteří logicky konsekventně a myslitelně popsali, jakým způsobem byla jejich právní sféra napadeným opatřením dotčena. Pokud jde o povinnost zaměstnavatelů vybavit své zaměstnance dostatečným množstvím ochranných prostředků dýchacích cest stanovenou v čl. I. bodě 4 napadeného opatření, navrhovatelé netvrdí, že by jí byli jakkoli dotčeni. Touto částí napadeného opatření tedy nemohou být zkráceni na svých právech.

[18] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda lze meritorně rozhodnout o předloženém návrhu na vyslovení nezákonnosti napadeného mimořádného opatření, neboť rozsudkem ze dne 5. 5. 2022, č. j. 3 Ao 4/2021-119, již v souladu s § 13 odst. 4 pandemického zákona na návrh jiného navrhovatele vyslovil, že napadené mimořádné opatření odpůrce bylo v rozporu se zákonem.

[19] Tuto otázku přitom Nejvyšší správní soud již zodpověděl v usnesení ze dne 11. 6. 2021, č. j. 8 Ao 9/2021-43 (a taktéž v navazující judikatuře), když uvedl, že takový návrh je třeba odmítnout pro odpadnutí předmětu řízení. Třetí senát Nejvyššího správního soudu neshledal, že by důvodem pro odchýlení se od této judikatury mělo být navrhovateli tvrzené dotčení jejich práva na náhradu nákladů řízení. A neshledal ani, že by takový postup znamenal odepření spravedlnosti. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, může soud nastalou procesní situaci, v níž návrh odmítá pro odpadnutí předmětu řízení z důvodu deklarace nezákonnosti napadeného opatření v jiném řízení, považovat za důvod zvláštního zřetele hodný a v případě, že návrh neshledá zjevně nedůvodným, postupovat podle § 60 odst. 8 s. ř. s. a přiznat navrhovatelům náhradu nákladů řízení, i když jim zákon toto právo nepřiznává. Odmítnutím návrhu z uvedeného důvodu rovněž nedojde k odepření spravedlnosti, neboť toho, čeho se navrhovatelé domáhají, tj. deklarace nezákonnosti napadeného opatření, již bylo dosaženo (byť v jiném řízení a na návrh jiného navrhovatele) a navrhovatelé tak již nemohou dosáhnout lepšího výsledku. Nejvyšší správní soud proto setrvává na svém dosavadním výkladu § 13 odst. 4 pandemického zákona a závěry přijaté osmým senátem v uvedeném usnesení přebírá i pro nyní posuzovanou věc.

[20] Podmínkou řízení je existence předmětu řízení. Jeho odpadnutí je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, pro které soud návrh usnesením odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[21] V případě řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (kterým je i napadené mimořádné opatření) může k odpadnutí předmětu řízení dojít i tím, že správní soud v jiném řízení zruší napadené opatření obecné povahy nebo jeho část. Zrušení opatření obecné povahy má účinky *erga omnes*, neboť, i když se jedná o správní akt konkrétní co do předmětu, okruh jeho adresátů je vymezen obecně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2010, č. j. 7 Ao 6/2010-44). Tomu ostatně odpovídá i povinnost soudu, aby ve věci, jejíž rozhodnutí závisí na posouzení zákonnosti napadeného mimořádného opatření a v případě, že o této otázce probíhá řízení, přerušil řízení a vyčkal rozhodnutí o návrhu na jeho zrušení (§ 13 odst. 5 pandemického zákona).

[22] Pandemický zákon však soudu umožňuje přezkoumat i takové mimořádné opatření, které bylo v průběhu řízení zrušeno novým opatřením obecné povahy (§ 13 odst. 4 pandemického zákona). V takovém případě tedy neodpadá předmět řízení (jímž je přezkum zákonnosti napadeného opatření), neboť soud může deklaratorním výrokem vyslovit, že napadené mimořádné opatření bylo v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021-133). Tento deklaratorní výrok má však stejně jako výrok o zrušení opatření obecné povahy účinky *erga omnes*, neboť účinky deklaratorního rozhodnutí nedopadají pouze na toho navrhovatele, k jehož návrhu soud nezákonnost napadeného opatření deklaroval, ale i na všechny jeho potenciální adresáty, jichž se vady mimořádného opatření rovněž týkaly.

[23] V ostatních řízeních o návrzích na deklaraci nezákonnosti daného mimořádného opatření proto v rozsahu, který odpovídá výroku deklaratorního rozsudku, materiálně dojde k vyprázdnění předmětu řízení, neboť žádný jiný navrhovatel by již nemohl dosáhnout lepšího výsledku, než je dřívější deklarace nezákonnosti s účinky *erga omnes* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 As 133/2013-60). Lze tedy uzavřít, že deklaratorní výrok ve smyslu § 13 odst. 4 pandemického zákona působí *erga omnes*, tj. i vůči ostatním navrhovatelům, kteří se svým návrhem rovněž domáhali deklarace nezákonnosti. Tyto návrhy je proto třeba odmítnout stejně, jako v případě zrušení opatření obecné povahy v jiném řízení pro odpadnutí předmětu řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[24] Takto ovšem může soud postupovat pouze tehdy, pokud se navrhovatel domáhá deklarace nezákonnosti v rozsahu, v jakém soud nezákonnost opatření obecné povahy již deklaroval. Je přitom nerozhodné, zda soud deklaroval nezákonnost opatření obecné povahy nebo jeho části pro nedostatek pravomoci nebo působnosti pro jeho přijetí, pro procesní pochybení při jeho přijímání nebo z hmotně právních důvodů. Neměl-li totiž odpůrce pravomoc či působnost pro přijetí daného opatření nebo nepřijal-li je zákonem stanoveným způsobem, dotýkají se tyto vady i toho navrhovatele, který namítá jeho celkovou či částečnou nezákonnost z hmotněprávních důvodů, popřípadě jeho nepřiměřenost. I v těchto případech by totiž za situace existujícího opatření vedl tento závěr ke zrušení napadeného opatření, a proto odpadá předmět řízení bez ohledu na konkrétní tvrzenou nezákonnost dalšími navrhovateli. Není proto žádný důvod

pokračování

nevztáhnout shodné účinky i na deklaraci nezákonnosti. Takový postup je v konečném důsledku rovněž v souladu se zásadou hospodárnosti soudního řízení, neboť v opačném případě by mohlo být posuzováno velké množství obdobných návrhů bez toho, aby to navrhovatelům přineslo lepší postavení v jejich právech, než kterého bylo docíleno již první deklarací nezákonnosti. Pokud však soud prozatím nedeklaroval nezákonnost mimořádného opatření v plném rozsahu, kterého se navrhovatel domáhá, musí ve zbývajících částech samozřejmě přezkum provést (srov. usnesení NSS ze dne 11. 6. 2021, č. j. 8 Ao 9/2021-43).

[25] V předložené věci navrhovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že mimořádné opatření odpůrce specifikované v bodě 1 tohoto usnesení bylo v rozporu se zákonem. Toto opatření však Nejvyšší správní soud již jako celek za nezákonné prohlásil, a to rozsudkem ze dne 5. 5. 2022, č. j. 3 Ao 4/2021-119. Účinky tohoto rozsudku dopadají i na navrhovatele v nyní projednávané věci, což v konečném důsledku tedy znamená materiální vyprázdnění předmětu řízení. Nejvyšší správní soud proto výrokem I. rozhodl tak, že návrh navrhovatelů odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro odpadnutí předmětu řízení. Nedostatek aktivní procesní legitimace k podání návrhu v rozsahu čl. I. bodu 4 napadeného opatření by v případě existence předmětu řízení vedl v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. k odmítnutí části návrhu jako návrhu podaného v této části osobami k tomu zjevně neoprávněnými.

[26] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 a 8 s. ř. s. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, jestliže soud návrh odmítl. Podle § 60 odst. 8 s. ř. s. může soud z důvodů zvláštního zřetele hodných přiznat účastníkovi, který měl ve věci alespoň částečný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení i v těch případech, kdy mu zákon (s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[27] Nejvyšší správní soud podaný návrh odmítl. Za této situace tak žádný z účastníků obecně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud však v projednávané věci shledal důvody zvláštního zřetele hodné, které odůvodňují, aby navrhovatelům přiznal náhradu nákladů řízení. Soud předložený návrh odmítl pro odpadnutí předmětu řízení, neboť rozsudkem č. j. 3 Ao 4/2021-119 již nezákonnost napadeného mimořádného opatření odpůrce deklaroval. Důvodem této deklarace byla nepřezkoumatelnost daného mimořádného opatření spočívající v jeho nedostatečném odůvodnění. Předložený návrh tak nelze považovat za zjevně nedůvodný. Naopak lze mít s ohledem na obsah návrhu za to, že k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného opatření by Nejvyšší správní soud dospěl i v této věci a tedy že při věcném posouzení by byl předložený návrh úspěšný. Jelikož navrhovatelé v podstatě nemohou ovlivnit, v jakém pořadí Nejvyšší správní soud o jednotlivých věcech rozhoduje, bylo by nespravedlivé, pokud by jim nebyla přiznána náhrada nákladů řízení pouze proto, že soud již dříve rozhodl o jiném návrhu týkajícím se stejného mimořádného opatření. Nejvyšší správní soud proto výrokem II. přiznal navrhovatelům náhradu nákladů řízení.

[28] Výše nákladů řízení zahrnuje odměnu advokáta za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení a sepsání návrhu na zrušení opatření obecné povahy [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) a odst. 3 advokátního tarifu] a činí za každého navrhovatele 2 x 2 480 Kč [§ 7

bod 5 advokátního tarifu ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 téhož předpisu], celkem tedy 9 920 Kč za zastupování obou navrhovatelů. Soud nepřiznal zástupci odměnu za sepsání tří doplnění návrhu, neboť tyto úkony po navrhovatelích ani nežádal a ani pro rozhodnutí neměly žádný význam. Odměna zástupce dále zahrnuje paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy celkem 600 Kč. Zástupce navrhovatelů je plátcem DPH. Výše odměny se proto zvyšuje o částku představující sazbu této daně ve výši 21 %, tj. o částku 2 210 Kč. Celkem tak odměna zástupce činí 12 730 Kč. Odpůrce je povinen uhradit navrhovatelům uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce.

[29] Podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, že „[b]yl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek“. Nejvyšší správní soud proto rozhodl výrokem III. tak, že navrhovatelům vrací soudní poplatky v celkové výši 10 000 Kč ve lhůtě stanovené v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

[30] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V předložené věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto výrokem IV. rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. května 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu